

SKOLGÅRDSDÖDEN

2013-01-09

Av: Movium

På högskolan är det självklart att studenterna varvar teori med praktik. Därför undersöker man verkligheten när man studerar till läkare, arkitekt eller ingenjör. Annars blir man ingen bra yrkesmänniska. Tänk om verkligheten var lika självklar för våra hundratusentals elever i skola och förskola! Men det är den inte. Vill vi inte att de ska bli bra människor som klarar sig i livet?

På skolgården kan "riktiga" upplevelser varvas med teoretiska resonemang. Det man upplever med hela sin kropp och alla sina sinnen i ett begripligt sammanhang kittlar nyfikenheten, som i sig är grunden till all utveckling.

Men skolgården naggas i kanten. Barn ska lämnas tryggt och säkert. Ny bebyggelse tar mark i anspråk. Leverantörer måste kunna vända sina fordon (att backa är förbjudet). Barnens utemiljö krymper.

Förr var skolgårdarna självklara. Idag tycks de stå i vägen för stadsutvecklingen. De kostar pengar, samlar skräp och är tillhåll på fritiden.

Utemiljöer för barn och unga borde tvärtom tillhöra de stora stadsutvecklingsfrågorna. För att värna, utveckla och utforma utemiljöer för barn och unga måste vi bryta vanans makt. Som när man öppnar fönstret och upptäcker de första körsbärsblommorna. Vem vill stanna inne då? Inte gör tankarna det i alla fall.

Barns fantasi och utforskarlust saknar begränsningar. Förutsättningen är en stadsmiljö som stimulerar nyfikenheten och en tillåtande omgivning.

En bra skola måste därför erbjuda attraktiva och inspirerande utemiljöer. Det är vi planerare som skapar förutsättningarna.

Denna text är hämtad ur Movium Magasin nr 1, 2012, med temat Motpoler. Om du vill köpa detta nummer av Movium Magasin, [klicka här »](#)